

আবৃত্তি কিয় কৰা হয়? আবৃত্তি আৰু পাঠৰ মাজত পাৰ্থক্য

কোনো কবিতা বা গদ্য ভাৱ, বস, ছন্দ, তাল, লয় আদি ৰক্ষা কৰি যথাযথ স্বৰক্ষিপণেৰে বাংময় কৰি স্মৃতিৰ পৰা আবেগপূৰ্ণভাৱে গাই যোৱাকে আবৃত্তি বোলে।

আবৃত্তি শব্দৰ আভিধানিক অৰ্থ হ'ল মুখস্থপাঠ, পুনঃ পুনঃ পাঠ। ই এক অধিগত বিদ্যা। ইয়াক অনুশীলনৰ দ্বাৰাহে আয়ত্ত কৰিব পাৰি। কণ্ঠৰ উত্থান-পতন, কম্পন, গতিৰ তীব্ৰতা বা মধুৰতা আদিৰে ভাৱ সৃষ্টি কৰি আবৃত্তিকাৰে কবিতাক মানুহৰ কাষ চপাই নিয়ে। ই গণসংযোগৰো এক বলিষ্ঠ মাধ্যম।

এজন কবিয়ে কবিতা সৃষ্টি কৰে। আবৃত্তিকাৰ এজনে সেই কবিতাত প্ৰাণ সঞ্চাৰ কৰে। আবৃত্তিয়ে কবিতাক জনমুখী আৰু জনগ্ৰাহী কৰাত সহায় কৰে। পাঠকে সহজে বুজি নোপোৱা কবিতা এটাও আবৃত্তিৰ দ্বাৰা সহজ বোধগম্য হৈ উঠিব পাৰে। আবৃত্তিকাৰে কবি আৰু পাঠকক, শ্ৰোতাক কবিতাৰ সৈতে একাত্ম হোৱাত সহায় কৰে। আবৃত্তিৰ দ্বাৰা নিৰস; দুৰ্বোধ্য যেন লগা কবিতাও হৈ উঠে সৰস আৰু প্ৰাণৱন্ত। আবৃত্তিয়ে মনত প্ৰশান্তি দিয়াৰ লগতে উৎকৰ্ষও সাধন কৰে।

পাঠ আৰু আবৃত্তি একে নহয়। কাৰণ, আবৃত্তি হ'ল, যথাৰীতি স্বৰক্ষিপণৰ দ্বাৰা কবিতাৰ আবেগসম্পন্ন বাংময় প্ৰকাশ।

আনহাতে পাঠ হ'ল, কোনো গদ্যাংশ বা পদ্যাংশ আবেগসঞ্চাৰ নকৰাকৈ কেৱল ভাৱ আৰু ভাষাৰ মাজত সামঞ্জস্য ৰক্ষা কৰি গাই যোৱাকে পাঠ বোলে। আবৃত্তি বুলি ক'লে সহজে মনলৈ যি ভাৱ আহে পাঠ বুলিলে সেই একে ভাৱ মনলৈ নাহে। ব্যৱহাৰিক দিশত সেই পাৰ্থক্যবোৰ হ'ল—

- (১) আবৃত্তি হ'ল মুখস্থ বা স্মৃতিৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা কোনো বিষয়। কিন্তু, পাঠ হ'ল কোনো বিষয় চাই চাই পঢ়ি যোৱা। পাঠত গভীৰতা নাথাকে। আবৃত্তি স্মৃতিনিৰ্ভৰ, পাঠ দৰ্শননিৰ্ভৰ।
- (২) আবৃত্তি আবেগেৰে উপস্থাপন কৰা হয়, পাঠত আবেগৰ গুৰুত্ব নাথাকে।
- (৩) আবৃত্তিক শিল্পৰ ৰূপত উপস্থাপন কৰি শ্ৰোতাক আনন্দ দান কৰিব পাৰি, কিন্তু পাঠৰ জৰিয়তে সেই কাম কৰিব নোৱাৰি।
- (৪) আবৃত্তিৰ দ্বাৰা ৰসানুভূতি জগাই তুলিব পাৰি কিন্তু পাঠৰ জৰিয়তে নোৱাৰি।
- (৫) আবৃত্তিৰ বাবে কণ্ঠস্বৰৰ অনুশীলন, শব্দ, বচন-ভংগীৰ চৰ্চা আৰু কবিতাৰ ভাৱ উপলব্ধিৰ একান্ত প্ৰয়োজন; কিন্তু পাঠত তেনেধৰণৰ প্ৰস্তুতিৰ প্ৰয়োজন নাই।

- (৬) আবৃত্তিৰ দ্বাৰা কবিৰ সৈতে একাত্মীয়তা গঢ় লৈ উঠে; কিন্তু পাঠৰ জৰিয়তে তেনে সম্ভৱ নহয়।
- (৭) আবৃত্তিয়ে কবিতাক জনমুখী কৰাত সহায় কৰে, পাঠে সেই একে ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰে।